

Nr 23

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående restitution av skatt å drivmedel för vissa motordrivna fordon inom jordbruksnäringen och trädgårdsskötseln.

(1: a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 176 av herr *Velander* samt II: 180 av herrar *Östlund* och *Agerberg*, vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta att bemyndiga Kungl. Maj:t att förordna om restitution med 325 kronor om året, räknat fr. o. m. år 1955, av skatt för sådan motorbrännolja, som förbrukas vid jordbruket till brännoljedrivna traktorer»;

2) de likalydande motionerna I: 357 av herrar *Theodor Johansson* och *Franzén* samt II: 433 av herrar *Svensson* i Vä och *Pettersson* i Norregård, vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta, att restitution med belopp, som kan befinnas lämpligt, må beviljas av skatt för sådan bensin, som förbrukas vid jordbruket till s. k. epatraktorer (dragbilar); samt bemyndiga Kungl. Maj:t att i enlighet härmed förordna om restitution av sådan skatt»; ävensom

3) de likalydande motionerna I: 358 av herr *Herbert Hermansson* m. fl. och II: 173 av herr *Larsson* i Luttra m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta om restitution av skatt på den bensin, som förbrukas vid trädgårdsnäringen till bensindrivna jordfräsar och andra mindre (enaxlade) traktorer; samt bemyndiga Kungl. Maj:t att förordna om sådan restitution och därvid fastställa ett schablonmässigt belopp av förslagsvis 75 kronor».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 176, I: 357 och I: 358.

Enligt förordningen den 21 maj 1954 (nr 260) om brännoljeskatt, som trätt i kraft den 1 januari 1955, skall sådan skatt erläggas av registrerad ägare av sådant motorfordon som drives med brännolja. Skattskyldighet föreligger för brännolja, som förbrukas vid drift av motorfordonet. Skatten

utgår med 32 öre för liter och erlägges — i samband med deklaration rörande förbrukningen av skattepliktig brännolja — kvartalsvis till kontrollstyrelsen.

Begreppet motorfordon i förordningen om brännoljeskatt har samma innebörd som i vägtrafikförordningen. Under detta begrepp hänföres icke traktor, varför skyldighet att erlägga brännoljeskatt således ej åvilar ägare av traktor, såvitt avser brännolja som förbrukats för drift av traktorn.

Med traktor förstås enligt vägtrafikförordningen motordrivet fordon, som är inrättat huvudsakligen såsom dragfordon för annat fordon eller för arbetsredskap och som är konstruerat för en hastighet av högst 30 kilometer i timmen samt endast med svårighet kan ändras till högre hastighet. Under denna beteckning hänföres de i jordbruksdrift allmänt använda traktorerna.

Till traktorer är jämlikt kungörelsen den 31 maj 1940, nr 440, jämväl vissa till dragfordon ombyggda bilar att hänföra. Har sålunda bil ombyggts för att användas såsom dragfordon för annat fordon eller för arbetsredskap på sådant sätt, att bakaxeln icke är försedd med fjädringsanordning som uppbär chassiet, att avståndet mellan de yttersta hjulaxlarna icke överstiger 225 cm samt att de drivande fordonshjulens varvtal icke överstiger en tiondedel av motorns varvtal, skall enligt nämnda kungörelse fordonet, *s. k. epatraktor*, anses såsom traktor, därest det med hänsyn till ombyggnaden är uppenbart att fordonet icke vidare är avsett att självständigt nyttjas för utförande av transporter.

Bestämmelser om skatt på bensin är upptagna i förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit. Bensinskatten utgår för till riket införd och här tillverkad bensin samt uppbäres vid importen resp. vid tillverkningsstället. Skatten utgör — efter den vid 1954 års riksdag beslutade höjningen — 32 öre för liter.

Rätten att åtnjuta restitution av erlagd bensinskatt regleras i 5 § nyssnämnda förordning. Däri finnes icke upptagen någon bestämmelse om rätt till restitution av skatt för bensin som användes till bensindrivna redskap vid jordbruket eller inom trädgårdsnäringen.

Frågan om lättnader i beskattningen av bensin, som förbrukas inom jordbruket, har vid åtskilliga tillfällen varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet. Av vad därvid förekommit må här framhållas, att 1948 års riksdag — som beslöt en höjning av bensinskatten från 18 öre till 45 öre per liter från och med den 1 april 1948 genom uttagandet av en tilläggs-skatt av 27 öre per liter — bemyndigade Kungl. Maj:t att förordna om restitution av tilläggsskatten å sådan bensin, som förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1948 — den 31 mars 1949. Sedermera har 1949 och 1950 års riksdagar lämnat liknande bemyndiganden för tiden den 1 april 1949 — den 31 december 1950.

Med stöd av dessa bemyndiganden har restitution beviljats med 27 öre per liter under den tid bensinskatten utgått med 45 öre per liter. Restitutionerna har handhåfts av statens livsmedelskommission resp. statens jordbruksnämnd.

Sedan särskilda sakkunniga tillkallats för utredning av frågan om rätt till restitution av skatt för bensin, som användes bl. a. vid jordbrukets drift, avgav nämnda sakkunniga den 30 november 1949 förslag i ämnet. Enligt förslaget skulle restitution beviljas jordbrukare av skatt för bensin, som användes dels för motordrivna dragfordon eller andra motorer, nämligen traktor, dragbil (epatraktor), biltraktor (jeep), jordfräs, självgående skördetröska och täckdikningsmaskiner samt motor till skördetröska och mjölkningssmaskin dels ock vid start av fotogentraktor eller dragbil. Vidare framlades förslag om bl. a. rätt till restitution av skatt för bensin, som förbrukades inom den yrkesmässiga trädgårdsskötseln under användandet av motordrivna dragfordon eller andra motorer. Härjämte föreslog de sakkunniga riktlinjer för restitutionsbeloppens beräkning. Sakkunnigförslaget, som under remissbehandlingen rönt stark kritik med hänsyn till det invecklade restitutionsförfarandet, har hittills icke föranlett vidare åtgärder.

Spörsmålet om restitution av skatt å bensin, som användes inom jordbruket, upptogs sedermera av 1951 års utredning rörande beskattningen av motorfordonstrafiken. Med skrivelse den 30 oktober 1952 överlämnade utredningsmannen en promemoria med förslag till en provisorisk lösning av frågan. Promemorian lades, efter remissbehandling, till grund för propositionen nr 20 till 1953 års riksdag. Med bifall till denna proposition har riksdagen bemyndigat Kungl. Maj:t att — i huvudsaklig överensstämmelse med i propositionen angivna grunder — förordna om restitution av skatt för sådan bensin, som under åren 1953 och 1954 förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer. Den sålunda beslutade restitutionen avser schablonmässigt fixerade belopp om 275 kronor för år 1953 och 300 kronor för år 1954 samt utgår individuellt till ägare av bensindriven gummihjulstraktor under förutsättning att traktorn till väsentlig del använts vid jordbruksdrift. De sålunda medgivna restitutionsbeloppen har avvägrats så, att de i stort sett motsvarar fem sjättedelar av den bensinskatt, som beräknats belöpa på den genomsnittliga bensinförbrukningen per år för en traktor, använd på en brukningsdel av 10—20 hektar. Vid denna avvägning har beaktats, att traktorerna borde beskattas för den bensin, som förbrukades vid körning på väg. Genom beslut den 17 april 1953 har Kungl. Maj:t uppdragit åt statens jordbruksnämnd att ombesörja restitutionen.

Den nu nämnda restitutionen omfattar icke epatraktorer. I den förevarande utredningspromemorian anföres härom följande:

Av de nu nämnda fordonskategorierna torde anledning saknas att i detta sammanhang diskutera införandet av en restitutionsrätt i fråga om skatten å bensin som förbrukas i jordbruksdrift vid körning med epatraktorer. Det

belopp som ägaren till en epatraktor nödgas betala i skatt för bensin som åtgår vid körning på åker är alltför obetydligt även ur den enskilde traktorägarens synpunkt för att böra föranleda ett individuellt restitutionsförfarande eller annan liknande åtgärd. Härtill kommer att just epatraktorerna torde i större utsträckning än traktorer i egentlig mening användas vid jordbrukares transporter och andra för jordbrukets räkning erforderliga körningar på väg, varför beskattningen av bensinen till epatraktorerna framstår såsom motiverad.

I sitt den 4 november 1953 dagtecknade betänkande med förslag till beskattning av motorfordonstrafiken (SOU 1953: 34) behandlade utredningen i ett särskilt avsnitt olika frågor om restitution av bensinskatt. Utredningen föreslog, såvitt nu är i fråga, att den schablonmässiga restitutionen av skatt för bensin till de bensindrivna traktorerna skulle tills vidare bibehållas, dock med höjning av restitutionsbeloppet till 325 kronor. Förutom denna restitution kunde utredningen icke förorda någon restitutionsrätt för skatten å bensin, som använts vid jordbrukets drift. I fråga om bl. a. epatraktorerna anförde utredningen följande:

Vad särskilt angår dragbilar och jeepar hyser utredningen den uppfattningen, att dessa fordon även vid jordbruk i åtskilliga fall utnyttjas för körning på väg i så stor utsträckning att någon särskild rätt till restitution av skatten för bensin till desamma icke är sakligt berättigad. Den skatt som för dessa fordon erlägges totalt såsom fordons- och drivmedelsskatt torde sålunda icke i mera avsevärd grad överstiga vad efter vägtekniska grunder bör erläggas i skatt för deras körning på väg. Även i detta hänseende må erinras om att kompensation för skatten å bensin, som förbrukas vid körning med nu berörda fordon, lämnas generellt via jordbrukskal-kylen.

Vad angår restitutionsspörsmål berörande trädgårdsodlingen framhöll utredningen följande:

Beträffande frågan om införandet av en särskild restitutionsrätt för bensin, som förbrukas inom den yrkesmässiga trädgårdsskötseln, är det uppenbart — med hänsyn till de mycket olika betingelser under vilka den yrkesmässiga trädgårdsskötseln utövas både lokalt sett och eljest — att något schablonmässigt fastställt, enhetligt restitutionsbelopp, som fyller rimliga anspråk på att vara rättvisande, icke kan framräknas. Vidare bör framhållas att den årliga förbrukningen av bensin till bensindrivna redskap inom trädgårdsskötseln i varje särskilt fall genomsnittligen är betydligt lägre än årsförbrukningen för en bensindriven traktor som användes vid jordbruket. Med hänsyn härtill och då 1948 års restitutionssakkunnigas förslag om en individuell restitution icke ansetts genomförbart har utredningen kommit till det resultatet, att — trots den föreslagna höjningen av bensinskatten — frågan om införandet av en restitutionsrätt i nu berörda del ännu icke är möjlig att praktiskt lösa.

Vad utredningen föreslagit rörande den schablonmässiga restitutionen av skatten för bensin, som användes inom jordbruket, upptogs i proposition

nr 112 till 1954 års riksdag, som på hemställan av bevillningsutskottet i betänkande nr 45 biföll propositionen i denna del. Beträffande övriga av utredningen berörda restitutionsspörsmål uttalade departementschefen i nämnda proposition, att han icke vore beredd att taga ställning i dessa frågor, utan finge desamma ytterligare övervägas. I samband med behandlingen av propositionen nr 112 hade riksdagen även att pröva ett motionsvis framställt yrkande av innehåll, att vid en omprövning av ett vidgat restitutionsförfarande beträffande bensinskattmedel även måtte beaktas trädgårdsnäringsens berättigade anspråk på restitution av sådan skatt för bensin, som förbrukats vid drift av jordfräsar. Motionen föranledde ingen åtgärd från riksdagens sida. I sitt ovannämnda av riksdagen godkända betänkande nr 45 uttalade bevillningsutskottet, att utskottet för sin del intet hade att erinra mot att den i motionen berörda frågan upptoges till övervägande vid den fortsatta utredningen av restitutionsfrågorna inom hithörande område.

Det må här anmärkas, att genom rätten till restitution för jordbrukstraktorerna enligt den schablonmässiga metod, som nu tillämpas, jordbruksnäringsen som sådan icke tillförts någon extra förmån. Anordningen innebär endast, att man beträffande skatten å sådan bensin, som förbrukas vid drift av jordbrukets bensindrivna traktorer, infört en individuell restitution i stället för den återbäring av bensinskatt som beträffande den vid jordbruket använda bensinen eljest sker kollektivt via jordbrukskalkylen. Anledningen till denna övergång från kollektiv till individuell återbäring av bensinskatt var, att man därigenom ville motverka en i och för sig icke önskvärd utveckling av traktoranskaffningen inom jordbruket i riktning mot minskat intresse för de bensindrivna — och effektivare — traktorerna.

Ytterligare må nämnas, att 1951 års utredning rörande beskattning av motorfordonstrafiken med skrivelse den 30 december 1953 till chefen för finansdepartementet överlämnat en promemoria med förslag till förordning om traktorskatt. I promemorian förordades införandet av en enhetlig fordonsskatt, inkluderande brännoljeskatt, (traktorskatt) av 72 kronor per år för brännolje- och fotogendrivna jordbrukstraktorer. Fordonsbeskattning av jordbrukets bensindrivna traktorer kunde däremot icke förordas med hänsyn till storleken av den skatt som genomsnittligt åvilade dessa fordon för förbrukningen av bensin utöver den kvantitet som ej omfattades av utgående bensinskatte-restitution. Under remissbehandlingen av förslaget riktades, såvitt nu är i fråga, från vissa håll kritik mot den föreslagna beskattningen av jordbrukstraktorerna, varvid bl. a. hänvisades till att jordbrukarna erlade en avsevärd skatt till vägändamål via den bensin, som användes för drift av dragbilar, jeepar, skördetröskor m. m. samt för start av fotogendrivna och brännoljedrivna traktorer och dragbilar. Utredningens förslag, som redovisats i ovannämnda proposition nr 112 till 1954 års riksdag, har hittills icke föranlett någon vidare åtgärd från statsmakternas sida.

Av innehållet i de föreliggande *motionerna* må här nämnas följande.

I de likalydande *motionerna* I: 357 och II: 433 har *motionärerna* — under erinran om nu tillämpade restitution för jordbrukstraktorerna — uttalat, att det icke finnes något vägande skäl att undantaga *epatraktorerna* från ifrågavarande restitution. Det hade som skäl för detta undantagande anförts, att *epatraktorerna* i större utsträckning än andra traktorer användes för körningar på väg. Enligt *motionärernas* mening vore detta icke en riktig bedömning. Det stora flertalet *epatraktorer* användes i det mindre jordbruket och torde då inte nyttjas för transporter å vägar i större utsträckning än vad som gällde beträffande de egentliga traktorerna. *Motionärerna* ville understryka, att *epatraktorerna* vore av allra största betydelse för det mindre jordbruket, där man oftast klarade all körning på åker med sådana traktorer. *Epatraktorn* hade där blivit en ersättare för hästen. Undantagande av *epatraktorerna* från skatterestitution måste främst bli en belastning för det mindre jordbruket.

Till stöd för det i de likalydande *motionerna* I: 358 och II: 173 framförda yrkandet har *motionärerna* uttalat, att de nuvarande bestämmelserna om restitution av skatt på bensin, som använts för annat ändamål än vägtransporter, missgynnade företagen inom trädgårdsnäringen. Då utvecklingen på trädgårdsodlingens område tenderade mot ökad maskin-användning och antalet småtraktorer vore i stigande, bleve orättvisan i dessa traktors undantagande från restitutionsrätt alltmer framträdande. De ekonomiska förhållandena inom denna näring vore heller icke sådana, att det kunde finnas något motiv att belasta dess produktion med en extra-skatt, något som nuvarande bestämmelser faktiskt innebure.

Med erinran om vad som förekommit i frågan vid 1954 års riksdag uttalar *motionärerna* vidare, att starka skäl emellertid talade för att restitutionsfrågan bleve föremål för avgörande beslut redan vid innevarande års riksdag. För det första vore det närmast fråga om utvidgning av området för tillämpning av en redan godtagen princip. För det andra befunno sig den dominerande sektorn inom trädgårdsnäringen, de mindre och medelstora företagsenheterna, i en krissituation som en följd av starkt avtagande lönsamhet. För det tredje och slutligen avsåges med den av finansministern i proposition nr 112/1954 omnämnda utredningen närmast att utröna i vad mån något enklare eller mera rättvist system för individuell restitution av bensinskatt beträffande jordbrukets bensindrivna traktorer än det nu gällande skulle kunna utformas. En utvidgning av tillämpningsområdet för nu gällande system att omfatta även trädgårdsnäringens mindre traktorer kunde sålunda inte utgöra något hinder för den blivande utredningen att pröva andra framkomstvägar för restitutionsprincipens tillämpning inom jordbruket. Ej heller torde några administrativa svårigheter möta mot att tillämpa det nu gällande systemet vid den ifrågasatta restitu-

tionen av bensinskatt för trädgårdsnäringens traktorer. Den genomsnittliga förbrukningen av bensin för en jordfräs kunde uppskattas till omkring 200 liter per år, vilket vid en skatt av 32 öre skulle betyda ett restitutionsbehov av 64 kronor. Denna bedömning torde dock ligga i underkant, och ett belopp av 75 kronor syntes bättre svara mot den verkliga bensinförbrukningen.

Av handlingar som tillhandahållits utskottet av statens jordbruksnämnd framgår, att totala antalet *jordfräsar* kan på grundval av uppgifter, som lämnats av vederbörande generalagenter, beräknas för närvarande utgöra drygt 8 000, varav ca hälften vore byggda uteslutande för bensindrift. Av flertalet märken tillverkades maskiner med varierande motorstyrka från en å två upp till tio hästkrafter. Bränsleförbrukningen skiftade avsevärt för de olika typerna från en knapp liter till ca tre liter per timme. De större typerna från fem hästkrafter och uppåt vore de vanligast förekommande inom den yrkesmässiga trädgårdsskötseln. Antalet driftstimmar per maskin växlade beroende på företagens storlek och produktionsinriktning. Enligt generalagenternas uppgifter torde bränsleförbrukningen kunna beräknas variera mellan 100 och 800 liter per maskin och år. De medelstora och större bensindrivna jordfräsarnas årsförbrukning torde genomsnittligt uppgå till 300 å 400 liter bensin.

Utskottet. I de föreliggande motionerna har upptagits frågor om restitution av skatt å drivmedel, som användes för vissa motordrivna fordon inom jordbruksnäringen och trädgårdsskötseln. Sålunda yrkas i de likalydande motionerna I: 176 och II: 180 restitution med 325 kronor årligen, räknat från och med år 1955, av skatt för sådan motorbrännolja, som förbrukas vid jordbruket till brännoljedrivna traktorer. I de likalydande motionerna I: 357 och II: 433 hemställs om restitution med lämpligt belopp av skatt för sådan bensin, som förbrukas vid jordbruket till s. k. epatraktorer. Slutligen yrkas i de likalydande motionerna I: 358 och II: 173 restitution med ett schablonmässigt beräknat belopp av 75 kronor för år av skatt för sådan bensin, som förbrukas vid trädgårdsnäringen till bensindrivna jordfräsar och andra enaxlade traktorer. I samtliga fall föreslås, att riksdagen bemyndigar Kungl. Maj:t att förordna om restitutionen.

Vad först angår det i de likalydande motionerna I: 176 och II: 180 framställda yrkandet får utskottet erinra om att brännoljeskatt icke utgår för den brännolja, som förbrukas vid drift av traktor. Vid sådant förhållande föranleder motionerna ej vidare yttrande från utskottets sida.

Beträffande därefter den i de likalydande motionerna I: 357 och II: 433 väckta frågan om restitution av skatten för bensin, som förbrukas för drift av s. k. epatraktorer, framgår av den ovan lämnade redogörelsen att dessa fordon icke omfattas av den vid 1953 års riksdag beslutade bensinskatte-

restitutionen för jordbrukstraktorerna. Som skäl för en sådan avgränsning har åberopats, att det belopp, som ägaren till en epatraktor nödgas betala i skatt för bensin som åtgår vid körning på åker, är alltför obetydligt ur den enskilde traktorägarens synpunkt för att böra föranleda ett individuellt restitutionsförfarande samt att beskattningen av bensinen till epatraktorerna framstår som motiverad med hänsyn till att dessa traktorer i större utsträckning än traktorer i egentlig mening torde användas för körning på väg. Utskottet vill härjämte erinra om att det huvudsakliga skälet till 1953 års beslut om införandet av en individuell restitution av skatten för traktorbensinen i stället för den då tillämpade kollektiva återbäringen via jordbrukskalkylen var, att en sådan anordning ansågs önskvärd för att förhindra att jordbrukarna av kostnadsskäl avstod från att anskaffa bensindrivna traktorer och på så sätt medverkade till en snedvridning av jordbrukets traktoranskaffning. Detta skäl för en individuell restitutionsrätt äger uppenbarligen icke giltighet i fråga om epatraktorerna. Med hänsyn till nu anförda omständigheter anser sig utskottet icke kunna tillstyrka bifall till de likalydande motionerna I: 357 och II: 433. Vad särskilt angår det i motionerna gjorda uttalandet, att undantagandet av epatraktorerna från den nuvarande individuella skatterestitutionen utgjorde en belastning för det mindre jordbruket, vill utskottet endast tillägga att, i den mån begagnade traktorer av mindre typer kommer i handeln, antalet epatraktorer torde komma att minska. Vidare må framhållas, att den nuvarande restitutionen genom sin konstruktion i allmänhet framstår som fördelaktig för ägare av mindre jordbruk med bensindrivna traktor på den grund, att restitutionsbeloppet schablonmässigt beräknats med hänsyn tagen till en genomsnittligt större bensinförbrukning än som i allmänhet kan antagas vara förenad med drift av traktor på de mindre brukningsdelarna.

Utskottet har slutligen att taga ställning till det i de likalydande motionerna I: 358 och II: 173 framförda yrkandet om restitution av skatten för bensin, som förbrukas inom trädgårdsnäringen för drift av jordfräsar och liknande motorredskap. Beträffande dessa förekommer icke vare sig kollektiv eller individuell restitution av bensinskatt. Såsom framgår av den tidigare lämnade redogörelsen hade 1951 års bilskatteutredning vid prövningen av frågan om restitutionsrätt för bensin, som förbrukades inom den yrkesmässiga trädgårdsskötseln, kommit till det resultatet, att denna fråga ännu icke vore möjlig att praktiskt lösa. Utredningen hade därvid fäst särskilt avseende vid att denna näring utövades under mycket olika betingelser, och att på denna grund något schablonmässigt fastställt, enhetligt restitutionsbelopp, som fyllde rimliga anspråk på att vara rättvisande, icke kunde framräknas.

För utskottet tillgängliga uppgifter bestyrker svårigheten att på förevarande område införa en individuell restitutionsrätt, som fyller rimliga krav på rättvisa och anpassning till administrativ lätthanterlighet. Sålunda

kan ifrågasättas om en restitutionsrätt skall omfatta jordfräsar av samtliga storlekar eller om — av hänsyn till att restitution av alltför små belopp skall undvikas — en begränsning måste ske till jordfräsar av viss minsta storlek. I detta hänseende bör uppmärksammas de särskilda svårigheter som ur kontrollsynpunkt uppkommer vid en avgränsning av restitutionen på den grund att jordfräsarna icke är underkastade registrering, varför kontrollmyndigheten hänvisas till sökandens egna uppgifter. Vidare torde vissa svårigheter möta även när det gäller att bedöma vilka sökande, som skall berättigas erhålla restitution. Med hänsyn till vad nu anförts kan utskottet på föreliggande material icke förorda en restitutionsrätt i enlighet med yrkandet i de likalydande motionerna I: 358 och II: 173. I likhet med 1954 års bevillningsutskott har utskottet dock ingen erinran mot att frågan om restitution av skatt för bensin, som förbrukas inom trädgårdsnäringsen överväges vid den fortsatta utredningen av spörsmålen om restitution av bensinskatt.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 176 av herr Velander samt II: 180 av herrar Östlund och Agerberg angående restitution av skatt för motorbrännolja, som förbrukas vid jordbruket till brännoljedrivna traktorer, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

2) att de likalydande motionerna I: 357 av herrar Theodor Johansson och Franzén samt II: 433 av herrar Svensson i Vä och Pettersson i Norregård om restitution av skatt för bensin, som förbrukas vid jordbruket till s. k. epatraktorer (dragbilar), icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; även som

3) att de likalydande motionerna I: 358 av herr Herbert Hermansson m. fl. och II: 173 av herr Larsson i Luttra m. fl. om restitution av skatt på bensin, som förbrukas vid trädgårdsnäringsen till bensindrivna jordfräsar m. m., icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 17 mars 1955

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjö Dahl, Heüman, Franzon, Eriksson, Söderquist, Niklasson, Snygg, Kronstrand, Bengtson och Magnusson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Sundström, Sjölin, Brandt, Allard, Strandh, Henriksson, Jansson i Aspeboda och Nilsson i Svalöv.